

Per què mengem crispetes al cinema?

La tradició de consumir l'aperitiu va néixer als Estats Units i va popularitzar-se després de la Segona Guerra Mundial

Les crispetes són el menjar per excel·lència al cine | Pexels

L'olor de crispetes és la fragància intrínseca de les sales de cinema. "Sense crispetes, no és el mateix" o "Per què vaig a veure una pel·lícula si no és per menjar crispetes?" són comentaris que o bé l'espectador ha pronunciat o bé ha sentit alguna vegada. És evident que el cinema i l'aperitiu de blat s'han convertit en l'estrany matrimoni que es manté intacte i irrompible durant els anys. Però d'on prové aquesta tradició?

Per entendre la història del costum cal explicar el naixement del cinema, que va sorgir a finals del **segle XIX** a París. A principis del segle XX, l'activitat es va expandir per la resta de territoris. En la dècada dels anys 20, **el cinema es vinculava al luxe** i, per tant, estava reservat a les classes benestants. Així, la decoració de les sales concordava amb l'estatus social: llums estrofolàries, catifes suaus, objectes decoratius... És per això que **estava prohibit ingerir cap mena d'aliment**, per no fer malbé l'ornamentació.

El 1927 va ser una any d'inflexió pel cinema, ja que es va introduir el so. Gràcies a l'aportació es va poder **obrir l'activitat a tots els públics**, perquè ja no calia saber llegir per entendre la trama de la producció. Dos anys després va succeir un fet històric que va sacsejar l'economia

estatunidenca i, en conseqüència, la mundial: el **crac de la borsa del 1929**, que va donar lloc al període de la Gran Depressió als EUA.

En mig de la misèria social, el cinema era un dels **pocs entreteniments que es podien permetre** tant pobres com rics. Davant de les sales, es col·locaven les típiques parades que venien fruits secs i crispetes. En ser fàcils de produir -EUA tenia un gran proveïment de blat-, econòmiques per les butxaques i satisfactòries per a l'estómac, era un **aperitiu** que els espectadors consumien habitualment.

Va ser una dona amb agilitat pels negocis i visió de futur, **Julia Braden**, qui va convèncer als propietaris del **Linwood Theater**, un cinema situat a Missouri, perquè posessin una parada a l'interior del local. La idea va ser tot un èxit; de fet, l'any 1931 ja hi havia col·locat a diversos cinemes i havia facturat més de **14.000 dòlars**.

Quan els propietaris de les sales van adonar-se de l'avantatge econòmic, van **eliminar l'intermediari** i van gestionar ells mateixos l'activitat. Va ser una decisió encertada, ja que els beneficis van augmentar notablement.

A partir del 1945, quan va finalitzar la **Segona Guerra Mundial**, l'hàbit es va popularitzar per la resta de països. A més, l'**escassetat de sucre** que va produir-se a territoris com els EUA o Països Baixos a causa dels conflictes bèl·lics va provocar la desaparició gradual dels venedors de llaminadures.

Així va arribar la tradició a Catalunya. En l'actualitat hi ha variants del costum, com la venda de **crispetes dolces, patates de bossa o llaminadures**. No obstant això, en l'imaginari col·lectiu les crispetes sempre s'associaran al cinema, i viceversa.

[plantillavirals]